

ข้าเคยได้ยืนข่งจ้อกล่าวถึงความกล้า
หากพิเคราะห์ตนเองแล้วไร้คุณธรรมสัจย์ตรง แม้นเพียงชาวบ้าน
ชานาไยข้าจักไม่กลัว
หากพิเคราะห์ตนเองแล้วซื่อตรงเที่ยงธรรม แม้นพันหมื่นพลม้า
ข้าก็หาญเผชิญ

'คัมภีร์เม็งจ้อ บรรพกงขุนโจ้ว'

บทที่ 1

เงินดาบปีศาจ

'น้องชาย! น้องชาย!'

เงาร่างดำเตี้ยเงาหนึ่งคืบคลานอยู่ในถ้ำดำฮวนสีที่มีดสลัวและ
เต็มไปด้วยกลิ่นคาวเลือดพลางร้องเสียงแผ่วเบา

สู่มเสียงนั้นนุ่มนวลอย่างยิ่ง ทว่าแฝงความหวาดกลัวอันลุ่มลึก
ฟังออกว่าเป็นเพียงเด็กชายอายุไม่กี่ปี

เด็กชายใช้ทั้งมือทั้งเท้าปีนป่ายคืบคลานผ่านซากศพมากมาย
ที่กองสุมอยู่ในถ้ำไปยังโพรงแห่งหนึ่ง ยอดผนังของที่แห่งนั้นเบิกเป็น
รูใหญ่ แสงอาทิตย์ที่หาได้ยากสาดส่องบนร่างเด็กชาย เผยรูปร่าง
อันผิดแปลกแต่กำเนิดนั้นออกมา ข้อต่อหัวไหล่ด้านขวาของมันปูดนูน
ขึ้นมาเป็นก้อนใหญ่เหมือนเนื้องอกอันแข็งหนา

เพราะร่างพิการที่ไม่สมดุลงตั้งแต่กำเนิด เด็กชายจึงก้าวอย่าง
โง่งนงนกะเผลกกะเผลก ต้องใช้มือทั้งสองช่วยคลานเดินเพื่อค้ำยัน
ตลอดเวลา

'น้องชาย...' เด็กชายร้องเรียกเสียงแผ่วเบาต่อไป แม้ใจร้อนรน

เพียงใด แต่มันก็มิกล้าส่งเสียงดังนัก

หากพวกบุรุษถือกระบี่ยาวและมุ่นมวยผมเหล่านั้นได้ยิน มันคง
ต้องตายอย่างแน่นอน

เด็กชายกัตรีมฝีปากกลางแน่นขณะคลานไป เค้าน้ำสีเหลืองมัน
เผยความทรหดที่เด็กอายุสี่ปีไม่ควรจะมี มันอดกลั้นความเจ็บปวด
มาโดยตลอด ด้วยสังขารนี้มันช่างเหมือนคนชราอ่อนแอที่หัวเข่า
มักปวดระบมจากแรงกดกระแทกเป็นประจำ ต้องอาศัยทายาระงับอาการ
ตามกำหนดเวลา แต่เบื้องหน้าคือสงครามดุเดือดที่กองไปด้วยภูเขาศพ
ทะเลเลือด ไหนเลยจะยังมีเวลาว่างให้ทายา เด็กชายจึงทำได้เพียง
อดกลั้น

'มิงเออร์ เจ้าต้องอดทน' วันหนึ่งบิดาเคยกล่าวกับมันเช่นนั้น
ขณะสักยันต์สามเหลี่ยมของลัทธิอุ่อชั่งลำคอมัน 'เจ้าคือเด็กที่เทพยดา
เลือก ขอเพียงทนความเจ็บปวดนี้ได้ ภายหน้าเจ้าก็จะกลายเป็นนักรบ
ที่ทั้งยุทธภพล้วนเกรงกลัว'

เมื่อเด็กชายระลึกถึงคำพูดนี้ของบิดา ความเจ็บปวดที่หัวเข่า
ก็ราวกับเบาบางลงจริงๆ

ในยามนี้เอง มันได้ยินลุ่มเสียงอ่อนแอแต่คุ้นเคย

เสียงร้องให้อันแสนสิ้น

เด็กชายพุ่งพรวดไปยังที่มาของเสียงราวคนบ้า ที่แห่งนั้นมีซากศพ
สาวกัทธิอุ่อชั่งหนึ่งที่ตายจากการรบนอนนิ่งอยู่ มันเงี่ยหูฟัง

'ฮือ...'

เด็กชายแน่ใจว่าฟังมิผิดจึงยื่นมือทั้งสองไปพลิกซากศพ

แม้สาวกที่ตายผู้นั้นไม่นับว่าแข็งแรงกำยำ แต่อย่างน้อยก็หนัก
ร็อยกว่าซัง ร่างกายของเด็กชายยังหนักไม่ถึงสามส่วนของซากศพ

มันถลิ่งตาอันเรียวยเล็ก สีหน้าอีกเหิมและแดงกำ ขาทั้งสองนั่งย่อ อาศัย
 สิ่งที่ทำนอาเคยสอนในลัทธิ พยายามใช้พลังของเอวและขาส่งไปยัง
 ไหล่และข้อมือ

เขกเช่นหนอนที่ผลึกของกินที่หนักกว่าตนเองหลายเท่าได้
 เด็กชายพ่นลมหายใจอย่างแรง ศพที่ถูกกระบี่ยาวแทงทะลุอกนั้น
 ก็ถูกมันพลิกได้จริงๆ

น้องชายถูกทับอยู่ใต้ซากศพดังกล่าว

เมื่อแรงกดพลันหายไป ทารกเพศชายผู้นั้นก็ร้องไห้ใหญ่ๆ ทันที
 ทารกมิได้ถูกซากศพทับจนหายใจไม่ออก เพราะแขนขวาของมัน
 พาดขวางอยู่บนดวงตา ด้วยเหตุนี้แม้ถูกทับอยู่ แต่บริเวณปากและจมูก
 ยังมีช่องว่างให้หายใจได้

แขนขวาข้างนี้ของทารกเพศชายยาวกว่าแขนซ้ายหนึ่งท่อน
 ตรงกลางมีข้อต่อเพิ่มขึ้นมาหนึ่งข้อ ความแปลกประหลาดของมัน
 ไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าพี่ชาย

เด็กชายอ่อนล้าอย่างยิ่งแล้ว แต่มันยังคงคืบน้องชายขึ้นมาจากพื้น
 นำแก้มแนบบนหน้าผากของผู้เป็นน้อง

'ไม่ต้องกลัว...ไม่เป็นไรแล้ว...ไม่เป็นไรแล้ว...' เด็กชายเบาใจ
 ไปชั่วขณะและหลังน้ำตาออกมา ก่อนตะโกนเสียงดัง 'ท่านพ่อ! อยู่ที่นี้!
 อยู่ที่นี้!'

ไม่ถึงครู่หนึ่งก็มีเงาร่างดั่งค้างวิงทะยานก้าวข้ามแอ่งเลือดบนพื้นมา
 บังเกิดเสียงผีเท่าที่ซุ่มแฉะและชวนให้หวาดกลัว

เด็กชายเห็นแวบเดียวก็จำบิดาได้ ที่จริงบิดามันมีลักษณะจดจำ
 ได้ง่าย เพราะนอกจากผมเผ้าหวดเครา ดวงตา และปากแล้ว ผิวหนัง
 บนใบหน้าทั้งหมดล้วนเต็มไปด้วยรอยสักอักขระเปียดเสียดดูดั่ง

หน้ากากสีเขียวเข้ม...แต่หน้ากากใบนี้ขยับได้ และมีสีหน้าอารมณ์

บิดามาถึงอย่างว่องไวและกางแขนกอดบุตรชายคนโตและเล็ก ทั้งสองไว้ในอ้อมอก

ในมือเด็กชายกอดผู้เป็นน้องเอาไว้ ในขณะที่เดียวกันก็รับรู้ได้ถึง อ้อมอกอันอบอุ่นของบิดา ความรู้สึกปลอดภัยนี้ราวกับจะซบไล่มากินควาเล็ดรอบถ้ำออกไป

'ประเสริฐเหลือเกิน...ประเสริฐเหลือเกิน...' บิดาคลายอ้อมกอดและยื่นมือไปตรวจดูรูปร่างกายของบุตรชายคนเล็ก โดยเฉพาะแขนยาวประหลาดข้างนั้น เมื่อแน่ใจว่าข้อต่อกระดูกและเนื้อหนังของมันล้วนไม่เป็นอะไรจึงโล่งอก

เด็กชายมองบิดาอยู่ด้านข้าง บิดามักใช้สีหน้าอบอุ่นทะนุถนอมนี้กับพวกมันสองพี่น้อง แต่ขณะเดียวกันเด็กชายก็มีได้ลึ้มว่าขณะบิดาปฏิบัติต่อมารดาของพวกมันและอนุภรรยากลุ่มหนึ่ง มักเผยใบหน้าอำมหิตดุจภูตผีปีศาจออกมาเหมือนเห็นพวกนางเป็นเครื่องมือเครื่องใช้ไม่มีชีวิต...

เด็กชายเคยสงสัยว่าอารมณ์ต่างขั้วสองประเภทนี้เหตุใดจึงอยู่ในใจคนผู้เดียวได้...

'ผิงเออร์ ทำได้ดี!' บิดาใช้มือหนึ่งอุ้มน้องชาย อีกมือหนึ่งจุมมันไว้ 'เจ้ารู้ไหม พวกเจ้าสองคนคือความหวังทั้งหมดของข้า! ไม่ว่าจะอย่างไรข้าก็จะให้พวกเจ้าเติบโตเป็นผู้ใหญ่...ถึงแม้ต้องใช้ชีวิตของข้าไปแลก! สักวันพวกเจ้าต้องใช้ร่างกายที่เทพประทานนี้ก่อพายุหิมะในโลกนี้ให้จงได้! พวกเจ้าคือความสำเร็จอันยิ่งใหญ่ที่สุดที่ข้าถวายให้เทพดาแห่งแดนลัทธิจริง!'

เด็กชายไม่เข้าใจคำพูดของบิดา แต่ดวงตามันกลับถลึงโต

อย่างหวาดกลัว

เพราะมันเหลือบเห็นด้านหลังบิดาปรากฏแสงสว่าง

ประกายคมที่เย็นเยือกและแคบยาว

กระบี่ยาวอยู่ตั้ง

บิดาที่เพิ่งกล่าวจบก็รู้สึกถึงไอสังหารรุนแรงจากด้านหลัง แต่มันมิได้หวาดกลัวแม้แต่น้อย ยังคงกุมและจุนบุตรชายทั้งสองเอาไว้ หมุนตัวไปด้านหลังซ้ำๆ

เห็นเพียงตรงนั้นมีเงาร่างผอมสูงที่แผ่สยายยาว ในมือถือกระบี่คู่ที่ปลายคมที่เป็อนเต็มไปด้วยโลหิตสดมา คมกระบี่ห่างจากลำคอมันไม่ถึงห้าซุน

เป็นเยี่ยงเงาเสวียนมือกระบี่อยู่ตั้ง สายตามันยังคงเฉียบคม ใบหน้าขาวที่ซ่อนอยู่ใต้ผมยุ่งของมันไม่มีอารมณ์ใดๆ แต่ภายในกลับหวาดกลัวประหนึ่งสัตว์ป่าตกใจ ปลายกระบี่สั้นไหวเล็กน้อยอย่างควบคุมมิได้

มันกำลังหาทางออกจากถ้ำต่ำฮวนสี่ แต่กลับพบเจอสามพ่อลูกนี้ กลางกองซากศพ ขณะนี้สิ่งเดียวที่ขัดขวางกระบี่คู่ของมันมิให้แทงลงไปมีเพียงเด็กเยาว์วัยคู่นั้น

บิดาทรุดตัวคุกเข่าลงให้เยี่ยงเสวียนพร้อมกับดึงบุตรชายคนโตมาไว้ตรงหน้า ข้ายังยกทวารในอ้อมกอดยื่นออกไปด้วยสองมือ

ราวกับจะยกสองพี่น้องคู่นี้ให้อยู่ตั้ง...

'ข้าคือซีรื่อเล่อ วันนี้นำซีเจาผิงและซีเสี่ยวเหยียนบุตรชายมาด้วย ข้าสมัครใจสวามีภักดีต่ออยู่ตั้ง ขอกราบเข้าสำนัก!'

ขณะซีรื่อเล่อกล่าว ใบหน้าที่เต็มไปด้วยรอยสักหาได้ตื่นตระหนกหรือหวั่นไหวสักนิดไม่

เยี่ยเจิงเสวียนถลิ่งมองซ็ว้อเล่อพักหนึ่ง ซ้ำยังมองเด็กชายร่างกาย
ประหลาดคู้่นั้น ก่อนลดกระบี่คู่ลงซ้าๆ
'นำซ้าออกไป'

หลังซ็ว้อเล่อขึ้นเขาคู้ตั้ง มันได้วิจัยยาประหลาดแต่ละประเภท
ที่ซิ่งมาจากลัทธิอู้ให้กงซุนซิ่งผู้เป็นเจ้าของสำนักสืบต่อ ซ้ำยังทดสอบ
ประสิทธิผลของยาด้วยตนเองเป็นประจำ

สามปีให้หลังซ็ว้อเล่อใช้ยาลูกกลอนผิดทำให้เสียสติเป็นบ้า สั่งหาร
คนงานชายหญิงสิบกว่าคนบนเขาคู้ตั้งอย่างทารุณ ก่อนเงยหน้า
กระอักเลือด เส้นซี้พจรแตกตาย

ต้นฤดูใบไม้ผลิอันหนาวเย็นเล็กน้อยของเดือนสอง

ถนนในตำบลเจียงหลิงเมืองจิงโจวเปี่ยมด้วยความสดชื่น ยากจะ
มีวันฟ้าโปร่งที่ฝนไม่ตก พ่อค้าเร่ทุกประเภทต่างกรูกันออกมาตั้งแผง
ร้องขายบนถนนใหญ่ ร้านน้ำชาและโรงเตี๊ยมอัดแน่นไปด้วยพ่อค้าต่างถิ่น
ที่ไปมาตามแม่น้ำในฤดูใบไม้ผลิ พวกมันตะโกนโหวกเหวกเร่งร้าให้ร้าน
นำสุราอาหารมาส่ง แลกเปลี่ยนราคาสินค้าและข้อมูลข่าวสารกัน
อย่างเร้าร้อน

ถนนที่รุ่งเรืองเช่นนี้ย่อมขาดมิจฉาซี้พหลากหลายประเภทไปมิได้
ขโมยแฝงตัวฉกฉวยในฝูงชน อันธพาลอาศัยเหตุนี้หาจุดบอด ทุกแห่ง
มีพรรคสำนักในพื้นที่เรียกเก็บค่าคู้มครองทำการค้า คนเสเพลซ้อฉล
ชมชอบความสนุกตื่นเต้นและแกลิ่งสตรีบนถนน นักดื่มตุนขยาพยาบาล
และเปิดแผงพนัน...บนถนนในเมืองต่างอบอวลไปด้วยกลิ่นอายแห่งความ
อันตรายและเร้าใจ

ยามนี้มีชายฉกรรจ์รวมห้าคนกลุ่มหนึ่งเดินอยู่บนถนนใหญ่ของตลาดตะวันออกที่กว้างขวางที่สุดและขรุขระที่สุดของเจียงหลิง พวกมันเดินแทรกกระหว่างฝูงชน สองฝั่งซ้ายขวาของถนนเต็มไปด้วยแขกของร้านอาหารมีชื่อในเมือง เหล่าพนักงานเห็นเสื้อผ้าของคนทั้งหลายนี้สะอาดสดใสอย่างมกวิวกมือเรียกอย่างเต็มที่ แต่คนทั้งห้าล้วนมิได้สนใจ

บุรุษวัยกลางคนที่เดินอยู่ตรงกลางรูปลักษณะสง่าผ่าเผย ร่างสูงใหญ่จนเหมือนหมี่ สวมชุดคลุมยาวปักลายเมฆย้อมสีฟ้าที่ทำจากวัสดุชั้นสูงซึ่งตัดได้พอดีตัวอย่างยิ่ง ศีรษะสวมหมวกไหมทอ นิ้วกลางมือซ้ายสวมแหวนหยกสีเขียวมรกต แค่มองก็รู้ว่าร่ำรวยมีฐานะ บุรุษผู้นี้มิใช่ใครอื่น เป็นเหยียนชิงกงศิษย์สำนักชินอี่ เจ้าของสำนักคุ้มภัยเงินซีแห่งซืออัน

คนทั้งสี่ที่ติดตามข้างกายมัน สองคนคือผู้คุ้มภัยคนสนิท อีกสองคนคือบุรุษห้าวหาญแข็งแรง เป็นองครักษ์ที่ดำหนักหนึ่งห้องแห่งหนานซางส่งมาให้ ทั้งสองล้วนมีชาติกำเนิดเป็นโจร ฆ่าคนไม่ขมวดคิ้ว ในมือคนทั้งสี่ต่างถือหอกผ้าที่ซุกซ่อนอาวุธเอาไว้

นับจากศึกที่เหยียนชิงกงล้อมโจมตีเหยาเหลียนโจวที่ซืออันปีที่แล้ว มันก็กลัวว่าจะถูกสำนักอุ้งตั้งแก็แค้น และตนยังเสื่อมเสียชื่อเสียงถูกเปิดโปงอุบายวางยาพิษต่อหน้าผู้คน จึงละทิ้งกิจการครอบครัวสำนักคุ้มภัยเงินซีแล้วหนีตายในยามวิกาล... ความเจ็บปวดเช่นนี้เห็นได้ว่าแม้ความคิดต่ำช้า แต่พฤติกรรมเหยียนชิงกงยังคงมีความกล้าอยู่เล็กน้อย

มันกลับคิดไม่ถึงว่าที่แท้ศึกซืออันถูกอำนาจนอกยุทธภพลอบจับตามองอยู่ก่อนแล้ว และอำนาจนั้นยังเป็นดำหนักหนึ่งห้อง

ที่อยู่ไกลถึงเจียงซี

ย่าสนธยาในวันนั้นเหยียนซิงถงออกจากเมืองซีอานและถูก
บุรุษสองคนสกัดเอาไว้ระหว่างทาง มั่นตงใจคิดว่าศิษย์อยู่ตั้งตามมาแล้ว
รอจนได้ยืนยันว่าคนทั้งสองอ้างตัวเป็นทูตของหลี่จวินหยวนที่ปรึกษา
แห่งตำหนักหนึ่งห้องจึงโล่งอก

เมื่อได้ยืนยันว่าตำหนักหนึ่งห้องมีเจตนาจะรับเป็นพรรคพวก
เหยียนซิงถงก็ซาบซึ้งจนแทบจะคุกเข่าโขกศีรษะกับพื้น มันเพิ่งสูญเสีย
สำนักคุ้มภัยที่ดำเนินกิจการมาหลายปี เสียทั้งชื่อเสียงในยุทธภพ
ระหว่างหนีตายอย่างตะลึงตะลานไม่รู้จะไปทีใด ท่านห้องแซ่หวัง
กลับบ๊วกมือเรียกมัน ซ่างเป็นโชคดีที่ยากจะเชื่อโดยแท้

มันยังคิดว่าเหมือนวันนี้หมดสิ้นเคราะห์ร้ายแปดร้อยชาติแล้ว

ในตอนนั้นเหยียนซิงถงเดินทางไกลจากกวนจงสู่เจียงซี
แต่ระหว่างทางก็น่าหวาดหวั่นอย่างยิ่งเพราะถูกหยวนซิงหลวงจินเน่า
แห่งวัดเส้าหลินเพ่งเล็งซ้ายังไล่ตามไปตลอดจนถึงเมืองจิวเจียง
เคราะห์ดีที่สุดที่สัดมันหลุดและบรรลู่ถึงหนานซางอย่างปลอดภัย
ราบรื่น ได้เข้าพบหนึ่งห้องภายใต้การแนะนำของหลี่จวินหยวน

'เจ้าบ้านเหยียน...' ขณะหลี่จวินหยวนพูดคุยมันยังคงใช้คำเรียก
ขณะเหยียนซิงถงเป็นเจ้าของสำนักคุ้มภัยในอดีตด้วยน้ำเสียงเคารพ
อย่างยิ่ง 'แม้ท่านเสื่อมเสียชื่อเสียง แต่ก็มากความสามารถ
ในยุทธภพ ซ้ายังเป็นอนุชนของสำนักชื่อดัง ภายหน้าตำหนักของเรา
ไปมาหาสู่กับชนชาวยุทธภพ เจ้าบ้านต้องช่วยเหลือได้เป็นแน่'

เหยียนซิงถงเดิมเดาออกเจ็ดแปดส่วน บัดนี้ได้ฟังคำพูดของ
หลี่จวินหยวนก็ยิ่งเข้าใจอย่างกระจ่างชัด หนึ่งห้องเรียกมันก็เพื่อ
เป็นคนกลางในการรับเอายอดฝีมือยุทธภพไว้ใช้งานเอง

ส่วนจะ 'ใช้งาน' อะไรในภายหน้า นั้นก็ยังไม่จำเป็นต้องกล่าวให้ชัด...

หลังเหยียนซิงถงอยู่ดีมีสุขที่หนานซางก็รีบส่งคนส่งจดหมายกลับชื่อาน ติดต่อก่อนคนสนิทในสำนักคุ้มภัยให้คุ้มกันคนในครอบครัวของมันมา บัดนี้มีอดีสำนักคุ้มภัยในอดีตที่อยู่ข้างกายเหยียนซิงถงมีทั้งสิ้นสิบสามคน ก็นับว่าฟื้นฟูอำนาจของตนเองได้แล้ว

เข้าเป็นข้าราชการตำแหน่งองมาได้หลายเดือน เหยียนซิงถงยึดเมืองหนานซางเป็นฐาน เรียกรวมมือดีฝ่ายธรรมในยุทธภพอย่างกว้างขวาง บางครั้งถึงขั้นไปปรับสมัครผู้มีความสามารถไกลถึงมณฑลใกล้เคียง ช่วยเสริมแกร่งกำลังทัพองครักษ์ให้ตำแหน่งองอย่างสุดจิตสุดใจ แม้มันจะเสียชื่อเสียงเพราะเรื่องชื่อาน แต่อย่างไรก็สำเร็จวิชาจากสำนักชินอึ้งหนึ่งในเก้าสำนักใหญ่ ทั้งยังตั้งตัวกลับมาด้วยการคุ้มภัยประกันสินค้า เส้นสายในยุทธภพค่อนข้างกว้างขวาง และมีหนทางคบค้าสมาคมอันร้ายกาจ สิ่งที่สำคัญกว่าคือมันรู้ถึงความคิดและอุปนิสัยของนักสู้เป็นอย่างดี...นี่คือส่วนที่พึงพาได้ที่สุดของคนนอกวงการเช่นหลี่จวินหยวน

เหยียนซิงถงตระเวนพูดโน้มน้าวจนกระทั่งมีนักสู้และมือดีฝ่ายธรรมรวมร้อยกว่าคนเข้าร่วมรับใช้ตำแหน่งอง ยังมีจำนวนมากที่แม้มิได้ถูกรับเข้าทัพ แต่เหยียนซิงถงก็ส่งของขวัญไปให้พวกมันเพื่อเจริญสัมพันธ์อันดี ภายหน้าหากตำแหน่งองเกิดปลุกระดมเคลื่อนพลขึ้นมาจริงๆ ก็มีโอกาสมากครั้งที่พวกมันจะมาเสริมทัพด้วยคนเหล่านี้แม้มิใช่มือดีในยุทธภพทั้งหมด แต่ก็เทียบเท่าพวกโจรที่รับมาแต่ก่อน กำลังขององครักษ์หนานซางจึงเพิ่มขึ้นแล้วไม่น้อย

หนึ่งองติดสินบนขุนนางเมืองหลวงจำนวนมาก แม้จะทำให้

เรื่องรับสมัครกองกำลังถูกต้องตามกฎหมาย แต่อย่างไรก็ต้องหลบหลีก
ความสนใจของผู้คน จำนวนคนที่ประจำการมีอาจมากเกินไป จึงคิดใช้
นักสู้และกองโจรเป็นกำลังหลัก ฝึกฝนให้เป็นยอดพล ตอนนี้การทหาร
ของราชสำนักหย่อนยาน ระบบเว่ยส่ว* ของกองทัพรักษาเขตแดน
ที่สร้างขึ้นก่อนหน้านั้นในหลายปีที่ผ่านมา มีทหารหนักที่พำนักจำนวนมาก
เหลือเพียงบัญชีรายชื่อเท็จ ความจริงแล้วการเฝ้าระวังพื้นที่อาศัย
เพียงทหารบ้านเป็นหลัก ทว่าการฝึกน้อยอย่างยิ่ง หากใช้กองกำลังดุตัน
ที่เกรียงไกรและขึ้นชอบการต่อสู้นี้ จู่โจมอย่างรวดเร็วต้องพังพินาศ
ได้โดยง่ายเป็นแน่

คุณูปการของเหยียนชิงถิงได้รับความชอบจากท่านอย่างมาก
แต่มันมีกลิ่นอายหย่อนยานเป็นอันขาด ยังคงพยายามรับสมัครผู้แข็งแกร่ง
อยู่เรื่อยๆ เพื่อแสดงคุณค่าของตนเองให้ท่านอ๋องได้เห็น เพราะหลังมัน
เพิ่งเข้าร่วมตำแหน่งอ๋องได้ไม่นาน จู่ๆ ก็มีคู่แข่งที่ร้ายกาจอย่างยิ่งเพิ่ม
มาหนึ่งคน...คนผู้นั้นนามว่าอู๋จี้หิง 'จอมเวทปีวหลัง'

อีกทั้งคนแซ่อู๋ผู้นี้ยังเป็นคนของสำนักอู๋ตั้ง...

อู๋ตั้งหนออู๋ตั้ง ซาติก่อนข้าติดค้ำพวกเจ้ารี

ความแข็งแกร่งด้านวรยุทธ์ของอู๋จี้หิงแม้กระทั่งเหยียนชิงถิง
ยังประหลาดใจ ทุกครั้งที่พบเจอมันในตำแหน่งอ๋อง เหยียนชิงถิงมักจะ
ประจบอย่างติดอ่างไม่หยุด แต่ลับหลังด่าทอทุกวัน อีกทั้งคิดอย่างหนัก
ว่าจะใช้แผนการได้รับยอดฝีมือที่แท้จริงมาให้ท่านอ๋องได้บ้าง เพื่อมิให้
ถูกอู๋จี้หิงกับฮั่วเหยาฮวาสตรีได้อาณัติชิงตัดหน้าไป

ในวันนี้เหยียนชิงถิงมาแย่งเจียงหลิงเป็นเพราะได้ข่าวว่าหมู่

* ระบบเว่ยส่ว คือการจัดตั้งกองกำลังรักษาดินแดนในสมัยราชวงศ์หมิง แบ่งเขตและเกณฑ์อาสาสมัคร
ไพร่พลตั้งเป็นหน่วยกองใหญ่เรียกว่า 'เว่ย' กำลังพลประมาณ 5,000 กว่านาย เล็กเรียกว่า 'ส่ว' กำลังพล
ประมาณ 1,120 นาย

ยุทธภพแถบจิตใจปรากฏยอดฝีมือลึกลับจึงมาคู่ด้วยตาตนเองว่าเป็น
 เช่นไร เป็นอีกเป้าหมายหนึ่งที่ควรค่าแก่การตระเวนโน้มน้าวหรือไม่

เหยียนชิงถึงผ่านยุทธภพมานาน รู้ดีว่าวร้ายที่สร้างความสำเร็จ
 ในด้านมืดพรศึกรู้มีมากมายที่ชื่อเสียงเกินความจริง ส่วนมากล้วนอาศัย
 ผลงานร่วมศึกใหญ่ข่มขู่คู่ต่อสู้ อย่างเช่นพวกที่อ้างว่าตนเองเคยพัน
 ผู้คนมาเท่าใด หนีรอดออกมาจากคุกแห่งใด และบางคนถูกปรุ่แต่ง
 เป็นผู้วิเศษเหมือนเทพปีศาจจากการเล่าปากต่อปากตามตรอกซอกซอย
 และบนถนน ตำนานเดินทางพันลี้ อารูธแห่งไม่เข้าต่าง ๆ ล้วนมิให้ได้ยิน
 ผลสุดท้ายตัวจริงปรากฏ แม้กระทั่งฝีมือหนึ่งหรือสองในสิบของตำนาน
 ก็ไม่มี

แต่เมื่อเดือนก่อนเหยียนชิงถึงรับสมัครคนให้ดำเนินก่องได้เพียง
 สี่คน อีกทั้งวิทยายุทธ์ล้วนไม่เอาไหนอย่างมาก (อย่างน้อยดาบสามผสาน
 ซินอี้ที่ขาดการฝึกฝนของมันก็เอาชนะได้) ทำให้มันร้อนใจในการเสาะหา
 ยอดฝีมือที่เก่งกาจยิ่งขึ้น...แค่คนเดียวก็ยังดี...

...ถึงแม้เทียบกับจอมเวทบัวหลงคนบ้าผู้นั้นมิได้ อย่างน้อย
 ต้องสู้สตรีแซ่ฮั่วได้!

เมื่อขบวนของเหยียนชิงถึงเขตเมืองจิตใจมันก็สอบถาม
 สหายยุทธภพที่คุ้นเคยกันในพื้นที่ เนื่องด้วยในอดีตขบวนรถคัมภีร์
 ของสำนักคัมภีร์เงินซีเคยผ่านเส้นทางนี้อยู่บ่อยครั้งจึงมีเส้นสายอยู่บ้าง
 หลังสอบถามจนรู้ถึงข่าวเล่าลือว่ายอดฝีมือผู้นั้นรับคำเชิญของ
 สำนักพรรคนึงไปสมทบที่ตำบลเจียงหลิง เหยียนชิงถึงก็เร่งไปยัง
 เจียงหลิงอย่างรีบร้อน มันใช้เงินในการตีสนิทและสืบข่าวมากขึ้น
 กว่าเดิมจนแน่ใจว่าคนผู้นั้นมาแล้วจริงๆ

...คนแซ่เงิน เจ้าอย่าทำให้ข้าผิดหวังละ

ยามนี้ด้านหนึ่งของถนนใหญ่ของตลาดตะวันออกพลันเกิดความโกลาหลขึ้น เขี่ยนซิงถึงรีบนำลูกน้องไปดูอย่างเร่งร้อน

ท่ามกลางเสียงคนซิ่งแซ่และเสียงตะโกนลับสนอลหม่าน แรกเริ่มมีอาจฟังได้กระจ่างชัด ต่อมาจึงค่อยๆ จำแนกได้ว่าผู้คนกำลังแข่งกันร้องเสียงดัง

"มาแล้ว! เงินดาบปีศาจมาแล้ว!"

'หอเว่ยตง' เป็นโรงเตี๊ยมที่ตั้งอยู่ในย่านหม่าจิ้งของตลาดตะวันออก ด้านนอกของตึกสูงสองชั้นนั้นถูกฝูงชนรุมล้อมเต็มหมดแล้ว

พวกมันล้วนอยากจะแย่งกันเห็นกับตาว่า 'เงินดาบปีศาจ' ที่จู่ๆ ไหลออกมาบนถนนหุบเปย์ในช่วงนี้เป็นคนเช่นไรกันแน่

ในคนที่มุ่งดูมากกว่าครึ่งเป็นอันธพาลไม่เอาการเอางานของพรรคทรวงอิทธิพลในพื้นที่ หมู่นี้สองหัวใจใหญ่ในถิ่นเจียงหลิง ปันชื่อเหยีย (ท่านสี่สกุลป็น) และจ้าวเฮยเหลียน (หน้าดำสกุลจ้าว) ต่อยตีหลายครั้งเพื่อผลประโยชน์เรื่องการขนย้ายสินค้าที่บรรทุกอยู่บนเรือ ผู้คนล้วนสนใจว่าผู้ใดชนะผู้ใดแพ้กันแน่ ตอนนี้ได้ยินว่าจ้าวเฮยเหลียนกลับใช้เงินก้อนโตเชิญเงินดาบปีศาจมาสมทบ ยิ่งเป็นการต่อสู้ที่มีอาจพลาดชมอย่างเด็ดขาด พวกเขาชอบยุ่งเรื่องชาวบ้านเหล่านี้เช็กเช่นแมลงวันเห็นโลหิตก็มีปาน

นับแต่ฮั่วเหยาฮวา 'หมาป่าสาว' ใจรหึงออกอาละวาดแถบมณฑลจิงโจวและหูหนานแล้วหายเข้ากลีบเมฆไปเมื่อหลายปีก่อน เนิ่นนานแล้วที่ยุทธภพท้องถิ่นไม่มีบุคคลที่น่าจับจ้องเช่นนี้ปรากฏ มีบางคนถึงขั้นเร่งมาชมดูจากอำเภอใกล้เคียง แม้ว่าได้เห็นเงินดาบปีศาจผู้นี้เพียงแวบเดียวก็ไม่เสียใจ

เหยียนชิงถิงเบียดเสียดอยู่ในฝูงชนจนขยับมิได้ทำให้หงุดหงิด
อย่างมาก คนรอบด้านล้วนกำลังแลกเปลี่ยนคำเล่าลือเกี่ยวกับ
เงินดาบปีศาจผู้นี้

"ข้าได้ยินว่าท่านเงินผู้นี้เชี่ยวชาญเพลงดาบดุจเทพ พอชั๊กดาบ
ออกฝึกเสียงดังจับ ศีรษะสามศีรษะก็ลอยขึ้นพร้อมกัน!"

"เจ้าเคยเห็นกับตาหรือ" อันธพาลอีกคนหนึ่งขมวดคิ้วได้แย้ง
"ไม่เหมือนกับที่ข้าได้ยิน"

คนที่กล่าวคำก่อนหน้าค้ำคางใจ "เจ้าลองว่ามา"

"ข้าได้ยินว่าเงินดาบปีศาจพกดาบไม่ห่างกาย แต่จนถึงตอนนี้
มันชนะศึกติดต่อกัน โคนล้มยอดฝีมือมากมาย แต่ไม่เคยชั๊กดาบ
แม้แต่ครั้งเดียว ที่ใช้คือเพลงหมัด! หมัดนั้นของมันเหมือนเช่นเล่นกล
คนโดยรอบมองดูไม่ทันเห็นกระจ่างชัดฝ่ายตรงข้ามก็ล้มลงไปกองแล้ว!"

"ดูย! เหลวไหล! ไหนเลยจะมีผู้ได้ชื่อว่า 'ดาบปีศาจ' แต่ไม่ชั๊กดาบ"

"นั่นหมายความว่าดาบของมันใช้วิญญูณาอาฆาตมากมาย
ในการสร้าง เป็นธรรมดาที่ไม่ชั๊กออกมา..."

"เรื่องนี้ข้าเองก็เคยได้ยิน..." คนด้านข้างกล่าวแทรก

เหล่าคนที่มามุงดูกล่าวกันคนละคำสองคำเกี่ยวกับวิทยายุทธ์
ของเงินดาบปีศาจว่าเป็นเช่นไรจนปรากฏเรื่องเล่านับสิบกว่าแบบ

ที่ผ่านมาเหยียนชิงถิงไม่เคยได้ยินชื่อบุคคลเช่น 'เงินดาบปีศาจ'
...บางที่สมควรกล่าวว่าต่อให้เคยได้ยินก็ไม่มีทางจำได้ ผู้ที่มีฉายา
จำพวก 'ดาบปีศาจ' 'ทวนเทวะ' 'หมัดเทวะ' ในยุทธภพมีมากดุจขนวัว
กระทั่งพวกแสดงวิทยายุทธ์ข้างถนนทั่วไปก็ชอบอวดอ้างตนเองเช่นนี้
มิได้แปลกอะไร แต่เงินยังเป็นแซ่ใหญ่ ยิ่งไม่อาจทำให้เหยียนชิงถิง
นึกไยถึงบุคคลหรือตระกูลมีชื่อเสียงในยุทธภพท้องถิ่น

ทว่าแถบจิตใจคือพื้นที่สำคัญทางน้ำ ความสัมพันธ์ของ
ผลประโยชน์ในการขนส่งทางเรือซับซ้อนซ่อนเงื่อน ก่อให้เกิด
พรรคสำนักฝ่ายธรรมมากมายยิ่งนัก การปะทะต่อสู้ในพื้นที่ค่อนข้าง
รุนแรง เขี่ยนชิงถงคุ่มภัยมาถึงที่นี่ต้องระมัดระวังอย่างยิ่ง หาก
เงินดาบปีศาจสร้างชื่อที่นี่ได้ ต่อให้มีไชยออดฝีมือชั้นหนึ่งอย่างน้อย
ก็ต้องมีฝีมืออยู่บ้าง

ยามนี้ฝูงชนพลันแยกออกเป็นสองฝั่งอย่างตะลึงตะลาน เปิดเป็น
ช่องทางสายหนึ่ง

"ไม่อยากจะตายอย่างขวางทาง!" เด็กหนุ่มที่อยู่ข้างหน้าคนหนึ่ง
ร้องตะโกน คนในเมือง ณ ที่แห่งนั้นล้วนจำได้ว่าเป็นลูกน้องของ
บันชือเหยีย

เห็นเพียงบันชือเหยียที่แต่เดิมเป็นเพียงกรรมกรแบกหาม
ตามท่าเรือ แต่บัดนี้กลายเป็นบันชือเหยียอันธพาลใหญ่ประจำเจียงหลิง
ผู้นั้น เรือร่ำงล้ำสันสวมอาภรณ์สูงค่าดูขัดตาอย่างยิ่ง มันนำลูกน้อง
กลุ่มใหญ่แหวกกลุ่มคนเดินไปยังประตูของหอเยวี่ตง

อันธพาลที่ค่อนข้างมีประสบการณ์ ณ ที่แห่งนั้นมองเห็น
เหล่าผู้ติดตามด้านหลังบันชือเหยียก็พลันตกตะลึง

"นะ...นั่นพี่น้องตระกูลหงมิใช่หรือ" เขี่ยนชิงถงได้ยินอันธพาล
คนหนึ่งด้านข้างกล่าวเสียงแผ่วเบา

"อะไรนะ! พี่น้องตระกูลหงแห่งหมู่บ้านดีสี่อ?" อีกคนหนึ่ง
ร้องอุทานอย่างประหลาดใจ

ด้านหลังบันชือเหยียมีชายฉกรรจ์สองคนรูปร่างหนาจนเหมือน
ลูกหินกลมสองก้อน แม้อากาศเดือนสองจะหนาวเย็นแต่ทั้งคู่
ล้วนสวมเสื้อแขนสั้น ออกเสื้อที่แผ่เผยแผ่นอกที่เต็มไปด้วยรอยแผลเป็น

พี่น้องฝาแฝดหงส์และหงส์เล็กที่มาจากหมู่บ้านตีสือของซานเมืองคู่นี้ มีพลังกำลังเหนือมนุษย์มาตั้งแต่กำเนิด เป็นจอมอหังการน้อยของหมู่บ้านที่ใครพบเห็นเป็นต้องกลัว ต่อมาทั้งคู่ยังกราบเข้าสำนักโหวเฉียนแห่งเขาหุ่หย่า (เขี้ยวพยัคฆ์) เรียนรู้พลังแข็ง เป็นมืออันธพาลมีชื่อในพื้นที่ รับเงินทำงานให้เจ้าถิ่นอยู่บ่อยๆ กำปั้นใหญ่เสมือนหินผาของพวกมันต่ออายุถูกผู้อื่นเบียดมาเท่าใดแล้วไม่รู้

บรรดาฝูงชนมองผู้ที่ติดตามอยู่ด้านหลังพี่น้องตระกูลหงษ์ตึงใจจนอ้าอึ้งเมื่อเห็นชายวัยกลางคนที่ผอมเหมือนลิงคนหนึ่ง ลำคอแขวนไว้ด้วยโซ่เหล็ก สองปลายของโซ่เชื่อมกระบอกเหล็กสั้นสองท่อน ห้อยอยู่ตรงหน้าอก เป็นเหล็กกระบอกเหล็กอันธพาลฝ่ายอธรรมที่มีชื่อในถนนตลาดใต้ของเจียงหลิง อีกคนหนึ่งเสื้อผ้าสกปรกจนเหมือนขอทาน กางเกงขาดเผยขนหน้าแข้งดำที่บสองข้างตั้งแต่หัวเข่าลงไป ผู้คนจำได้ว่าเป็นซู่ปาเจียว (แปดขา) ที่ขอทานในวัดโดยเฉพาะ ยังมีชายฉกรรจ์อีกคนที่เอาจัดเข็มขัดหนังพอก ด้านบนเสียบไว้ด้วยมีดแหลมสะบัดข้อมือและมีดลับกระดูก เป็นกวนจู๋จือ (นักเชือดสกุลกวน) ที่ค้าขายอยู่ในตลาดตะวันออก สองปีก่อนเพิ่งมาที่อำเภอผู้คนล้วนแล้วลือกันว่ามันได้คร่าสามชีวิตขณะอยู่อำเภออื่น คนสุดท้ายคือนักพรตเฝิงที่สวมชุดคลุมยาวปักรูปแผนภูมิแปดลักษณะ สะพายกระบี่ยาว เป็นบุคคลที่ปีนี้เพิ่งทำมาหาเลี้ยงชีพบนทางแถบเมืองจิงโจว เดิมเคยเป็นโจรสลันโตะที่คอยดักปล้นกลางทาง มีคนกล่าวว่ามันเป็นวิษามารทั้งยังเคยเรียนกระบี่เทวะของสำนักฮว่าซานอันเลื่องชื่อระบือนาม...

หลายคนนี้รวมพี่น้องตระกูลหงษ์เป็นหกคน ล้วนเป็นยอดฝีมือในยุทธภพที่มีชื่อเสียงมากที่สุดในเมืองตลอดจนถึงพื้นที่ใกล้เคียง

ผู้คนเห็นเป็นอสุรกายร้ายกาจ บัดนี้ปันซื้อเหยียกลับเชิญมาทั้งหมด
ในคราวเดียวเพื่อรับมือเงินดาบปีศาจ

"ແ່แล้ว..." คนที่มุ่งดูลั่วนอุทาน แต่สีหน้าของปีศาจหกคนนั้น
ไม่แยแสแม้แต่น้อยราวกับแค่เดินทางมาดื่มสุราที่หอเวี่ยตง

ลูกน้องคนสนิทบอกว่าคนของปันซื้อเหยียเปิดทางหน้าหลังให้
ปันซื้อเหยียและคนทั้งหกเดินเข้าประตูอย่างราบรื่น ในหอเวี่ยตงเอง
ก็มีลูกน้องของปันซื้อเหยียและจ้าวเฮยเหลียนเฝ้าคอยอยู่ก่อนแล้ว
รอหลังพวกปันซื้อเหยียเข้าไปก็จะกันคนที่อยากชมความสนุกให้อยู่
นอกประตู

"พวกเจ้าดู..." เหยียนชิงตงได้ยินคนหนึ่งด้านข้างขึ้นไปยังประตู
พลางกล่าว "ลูกน้องของจ้าวเฮยเหลียนมองเห็นบรรดานูรุษเหล่านี้
มาถึง ใบหน้าลั่วนขาวซีด...แะๆ ข้าว่าครั้งนี้จ้าวเฮยเหลียนเชิญ
เงินดาบปีศาจมาเพียงคนเดียวนั้นประมาทเกินไป..."

เมื่อครู่เหยียนชิงตงเองก็สนใจมือดีหกคนนั้นที่ผ่านเบื้องหน้า
ในใจมันวางแผนไว้แล้วว่าหากเงินดาบปีศาจเป็นเพียงพวกซื้อเสียง
จอมปลอมก็จะหันมารับสมัครคนเหล่านี้แทน จะได้ไม่นับว่าเสียเที่ยว...

มันส่งสายตาไปยังผู้คุ้มภัยที่เป็นลูกน้อง ผู้คุ้มภัยผู้นั้นเข้าใจ
ลั่วนงเงินออกมาเบียดไปหน้าประตูโรงเตี๊ยม ตีสสนิทกับชายฉกรรจ์
ที่เฝ้าประตูคนหนึ่ง ข้ายังยึดเงินแกนหนึ่งใส่ฝ่ามือมัน

คนเฝ้าประตูเก็บเงินเข้าในเสื้อแล้วค่อยสังเกตเหยียนชิงตง
ในชุดหรูหรา หน้าตาเหี้ยมโหดแต่เดิมแปรเป็นยิ้มแยมในทันใด

"ท่านเหยียนชิงตงนี่คือแขกผู้มีเกียรติที่มาจากแดนไกล จะมาเป็น
ประจักษ์พยาน พาขึ้นไปชั้นบน!"

ตั้งค้ำว่ามีเงินก็เสกได้ตั้งเทพเจ้า พวกเหยียนชิงตงห้าคนเข้าไป

ด้านในอย่างราบรื่น ผู้คุ้มภัยทั้งสองคนยังล้วงเงินให้ค่าน้ำร้อนน้ำชา แก่กลุ่มคนที่เฝ้าดูในประตูอีก

เหยียนจิงถึงเข้าไปยังโถงชั้นล่าง เห็นเพียงห้องอัดแน่นไปด้วย ลูกน้องของฝั่งบันชือเหยียและจ้าวเฮยเหลียน มันผ่านยุทธภพมานาน เคยเห็นภาพเช่นนี้ไม่น้อย พรรคสำนักนักรบกันตะลุมบอนเจรจากันเช่นนี้ ต้องติดสินบนจนกว่าการก่อนแล้วเป็นแน่ ในถนนหลายสายโดยรอบ ที่แห่งนี้เกรงว่าจะไม่เห็นขุนนางแม้แต่คนเดียว ผู้ที่นำเวทนาที่สุดย่อมเป็นเจ้าแห่งของหายี่ดงแห่งนี้...แต่เผชิญหน้ากับอันธพาลเหล่านี้ ยังมีที่เหลือให้ปฏิเสธอันใดอีก

เหยียนจิงถึงขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง มองเห็นในโถงชั้นสองจัดวางกำลังแล้ว

บันชือเหยียกับยอดฝีมือหกคนที่เพิ่งขึ้นมายึดครองโต๊ะอาหาร สองตัวที่ติดหน้าต่างด้านตะวันออก หกคนนั้นล้วนเป็นบุคคลชื่อโมโหมื่อรวมตัวกันยิ่งแผ่อำนาจที่ชวนให้หายใจไม่ออก

พี่น้องตระกูลหง หลี่กระบองเหล็ก กับซูปลาเจียวล้วนแต่ทำสีหน้า คล้ายหมดความอดทน คิดเพียงจะสู้ให้จบเร็วสักหน่อย จะได้รีบรับค่าตอบแทนส่วนที่เหลือแล้วก็ไป กวนถูจื่อสีหน้ามีดমন ฝ่ามือไม่ห่างจากด้ามมีดตรงเอว มันมีร้านที่กิจการรุ่งเรืองในตลาดแห่งนี้และมีเงินใช้ไม่ขาดมือ มาต่อยตีก็เพราะคันมืออยากฆ่าคน ส่วนนักพรตเผิงนังห่างจากห้าคนนั้นเล็กน้อย มองดูพวกมันซำยชวา สีหน้าไม่สบายใจเล็กน้อย คล้ายไม่พอใจที่บันชือเหยียหาคนมาพร้อมกันมากเพียงนี้

หน้าตาคนทั้งหกแม้ดูเหมือนอ่อนคลาย แต่ทั้งหมดกำลังลอบสังเกตุคนที่นั่งอยู่มุมโถงทิศตรงข้าม

ด้านนั้นย่อมเป็นฝั่งของจ้าวเฮยเหลียน จ้าวเฮยเหลียนที่บนแก้มซำย

มีปานผืนใหญ่มองเห็นบรรดาปีศาจที่บันชื้อเหยียเหยียมากี่ทั้งโกรธ
จนเช่นเขี้ยวและขลาดเขลาในใจ

"น้องเหวย เรื่องนี้ไม่มีปัญหาใช่หรือไม่" จ้าวเฮยเหลี่ยนใช้ลุ่มเสียง
แหบพร่าถามเด็กร่วมโต๊ะคนหนึ่งเบาๆ

คนหนุ่มผู้นั้นนามว่าเหวยเสียงก๊วย ดูเหมือนอายุยี่สิบห้ายี่สิบหกปี
ผิวขาว ใบหน้าหล่อเหลา ร่างผอมกรอด ท่าทางไม่เหมือนคนชกต่อยเป็น
สักนิด แต่ขณะนี้มันกลับจิตใจสงบนิ่ง หยิบป้านสุรารินให้ตนเอง

"เอ้าแก่จ้าว..." เหวยเสียงก๊วยดื่มอีกหนึ่งแล้วจึงยิ้มน้อยๆ "หากท่าน
เห็นน้องชายผู้นี้ของข้าชกต่อยกับตา จะไม่ถามเช่นนี้อย่างเด็ดขาด"

ข้างโถงยังมีแขกหลายโต๊ะที่ไม่ฝึกฝฝฝ่ายใด บางคนในนั้นดูจาก
เสื้อผ้าเครื่องประดับก็รู้ได้ว่าเป็นพ่อค้ามั่งคั่งและบุคคลมีชื่อเสียงในเมือง
คล้ายรับหน้าที่เป็นประจักษ์พยานในศึกนี้ เหยียนชิงถึงกับลูกน้อง
แฝงไปอยู่ในหมู่พวกมัน จากนั้นจึงพินิจมองคนที่มันตั้งใจดันดันมาไกล
ถึงเจียงหลิงเพื่อจะพบ

บุรุษที่นั่งอยู่ระหว่างจ้าวเฮยเหลี่ยนและเหวยเสียงก๊วยผู้นั้น
สวมเสื้อคลุมสีครามกว้างที่ชักจนซีด หมวกคลุมศีรษะของเสื้อคลุม
ปิดบังหน้าตาไปเสียครึ่งหนึ่ง รูปร่างมันไม่สูง แต่เห็นได้ชัดว่าหัวไหล่
หนาอย่างยิ่ง ด้านหลังห้อยเจียงห่อผ้ายาว ดูเหมือนเป็นดาบใหญ่
อย่างมิดต้องสงสัย

...นี่คือเงินดาบปีศาจ?

เหยียนชิงถึงจับจ้องมันอย่างไม่ละสายตาสักขณะ เงินดาบปีศาจ
เพียงนั่งอยู่อย่างเสียบๆ แม้เผชิญหน้ากับคู่ต่อสู้หกคนที่เพิ่งปรากฏตัว
ก็ไม่มีกรตอบสนของสักนิด

เป็นความมั่นใจในตนเอง? หรือตกใจจนไม่กล้าขยับแล้ว?

ทั้งสองฝ่ายมากันพร้อมเพรียงแล้ว จ้าวเฮยเหลียนจึงชำระลำคอ
ลุกขึ้นมากล่าวคำกับปันชือเหยีย

"ปันชือเหยีย เรื่องธุรกิจท่าเรือตามนัดหมายของเราจะส่งกันที่นี้
วันนี้!"

ปันชือเหยียเองก็ลุกขึ้นหัวเราะใส่จ้าวเฮยเหลียนอย่างมั่นใจตนเอง
เต็มเปี่ยม มันกำลังจะเอ่ยคำแต่กลับถูกเสียงหนึ่งขัดจังหวะ

เป็นเสียงหวาดดังลั่น

มาจากปากใต้หมวกคลุมศีรษะของเสื่อกลุ่มนั้น

"เข้ามาเพื่อสู้ มิใช่ฟังคำพูดเหลวไหล พวกเจ้านัดหมายอะไรกัน
ข้าไม่สน"

เงาร่างสี่ครามชืดนั้นพลันกระโดดขึ้นมาจากท่านั่ง ไม่จำเป็นต้อง
ต้องมีท่าทางเตรียมพร้อมใดๆ เท่าทั้งสองเหยียบลงกึ่งกลางโต๊ะ
จานชามอาหารตรงหน้าลอยกระเด็น

หวิวเสียงกู่ที่อยู่ด้านหลังมันกอดบ้านสุราและจอกในมือ
หงายหลังหลบหลีกน้ำร้อนที่กระเด็นมาพลงหัวเราะฮาๆ ไม่หยุด

บรรดาคน ณ ที่แห่งนั้นต่างประหลาดใจสุดบรรยาย เเงหน้า
มองเงินดาบปีศาจที่ยืนอยู่บนโต๊ะ

โดยปกติพรรคสำนักในยุทธภพนัดกันสั้ประยุทธ์เช่นนี้ล้วนเป็นเพราะ
การตะลุมบอนบาดเจ็บล้มตายเสียค่าใช้จ่ายมหาศาล หรือไม่ก็อยากทำให้
ทางการไม่พอใจจึงใช้วิธีนี้สะสางข้อพิพาท เป็นเหตุให้ต้องมีธรรมเนียม
นัดประจักษ์พยานชุดหนึ่งล่วงหน้า และให้ฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งเห็นโอกาส
ขอยอมจำนนก่อนเริ่มต่อสู้ แต่เงินดาบปีศาจไม่เห็นธรรมเนียมยุทธภพนี้
อยู่ในสายตา พุดจาไม่มีบุคคลิกที่ชาวยุทธภพควรมีแม้แต่น้อย แต่กลับใช้ชีวิต
เหมือนเด็กดื้อที่ชอบการต่อสู้

ยอดฝีมือหกคนทางด้านของบันชื้อเหยียล้่วนถูกเงินดาบปีศาจ
ยั้วโทสะในคราเดียว พวกมันจ้องเขม็งมายังเงาร่างครามซีดนั้น
เงินดาบปีศาจถอดหมวกคลุมศีรษะลงช้าๆ เผยผมยู่่งยาวที่มีได้
มัดมวย กับไบหน้าเขารั้วยและป่าเถื่อน
ดวงตาบ้าระห้้าอันเจียบแหลมและเปี่ยมด้วยแววยั้วยู่กั้มมอง
คนทั้งหก
"มีเท่านี้หรือ เข้ามาพร้อมกันเถอะ"
เป็นการพูดจาอีกประโยคหนึ่งที่ชวนให้ประหลาดใจ
ทว่าผู้ที่ประหลาดใจที่สุดในฝูงชนกลับเป็นเหยียนชิงถง มัน
ผุดเหนือเอ็นท้วท้่วง ปากอ้าจนพอที่จะยัดกำปั้นของตนเองได้
เพราะมันมิได้เพิ่งพบเห็นเงินดาบปีศาจผู้นี้เป็นครั้งแรก
ครั้งก่อนยังผ่านไปไม่ถึงหนึ่งปี
ที่ชื้อาน หออิงฮวา

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)